

РЕШЕНИЕ

№ 2813

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 11.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2610** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Министерството на образованието и науката, чрез юрк. С., срещу решение № 3 от 02.01.2024г. на Комисия за защита от дискриминация, 5-членен разширен заседателен състав, поправено с решение № 78 от 26.02.2024г., в частта, с която е установено, че жалбоподателят е извършил дискриминация по признак „образование“ съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. по отношение на Д. Х. Д., и му е предписано да се въздържа за в бъдеще от подобни дискриминационни действия, установени в решението, и да не допуска неравно третиране на студенти, изпълнили всички изискуеми от тях условия във връзка с провежданото обучение, да търпят последиците от неравното им третиране спрямо лица, намиращи се в аналогично на тяхното положение, както и да не допуска наличието на обстоятелства, които биха могли да доведат до определена форма на дискриминация или съмнение за такава.

Жалбоподателят посочва, че КЗД не е изследвала причините за неиздаване на стикер на дипломата на Д. Д.. В компетентност на съответното висше училище е да заяви стикери за дипломата за завършена степен на висше образование за всеки студент, изпълнил задълженията си по учебен план. Данните в заявката се сравняват с данните в регистъра на всички действащи, прекъснали и завършили студенти, и при несъответствие се правят допълнителни проверки. В случая се установява, че Д. Д. не е изпълнил изискванията на Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалност „Право“ за продължителност на

обучението не по-малко от 10 месеца. Неправомерно са признати изпити, положени в предходно образование. Независимо от това правоотношението по повод издаването на холограмен стикер е между съответното висше училище и МОН, а не между студента и МОН. Дипломата се издава от висшето училище, като предоставянето на холограмен стикер е част от производството по нейното издаване. Поради това студентът е следвало да сезира училището с искане за издаване на валидна диплома. Липсата на правоотношение със студента води до невъзможност за допускане на дискриминация от страна на МОН. С изменения в нормативната уредба, считано от 01.01.2023г. процедурата за издаване на холограмни стикери е отменена. Към момента регистърът на всички действащи, прекъснали и завършили студенти автоматично генерира електронен номер на диплома по подадените от висшето училище данни за студентите. По този начин е издадена и дипломата на Д. Д. с рег. № 8-3615 от 15.03.2023г. Липсват данни за дискриминация по отношение на други лица, доколкото за другите студенти, на които е издаден холограмен стикер, не е установено несъответствие между заявката и регистъра или при установено такова са представени убедителни доказателства за отстраняването му. Поради това се счита, че не е допусната дискриминация спрямо Д. Д. и се иска от съда да отмени процесното решение в оспорената част.

Ответникът - Комисия за защита от дискриминация, в писмо от 13.03.2024г. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че процесното решение е законосъобразен акт, издаден от компетентен орган в установената форма и при спазване на материалния и процесуалния закон. Подробни съображения по съществото на спора излага в становище от 10.04.2024г. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Заинтересованата страна - Д. Х. Д., редовно уведомен, не се явява и представлява и не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по жалба на Д. Х. Д. до КЗД с вх. № 44-00-2942 от 15.09.2022г. с оплаквания за извършена дискриминация по признак „лично положение“ и „образование“ в периода 07.01.2022г. – 15.03.2023г. поради това, че не е получил холограмен стикер от МОН върху дипломата си за магистър по право, въпреки че е положил необходимите изпити и на 07.01.2022г. е придобил и юридическа правоспособност. Към жалбата е приложена академична справка от 07.02.2022г., от която е видно, че ЗС е записан на 07.11.2018г. в I курс специалност „Право“ и към 11.03.2021г. има заверени 11 семестъра с признатите по време на обучението за бакалавър по специалност „Противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, криминалистика“ съгласно диплома от 2011г., издадена от Варненски свободен университет (ВСУ) „Ч. Х.“. Приложено е и удостоверение за правоспособност № 850 от 07.01.2022г.

Сезиран с жалбата, с Разпореждане № 720 от 14.11.2022г. председателят на КЗД е образувал преписка с № 237/2022г., която с оглед изложените признаци за дискриминация „лично положение“ и „образование“ е разпределена на Петчленен състав. С писмо от 18.11.2022г. съставът е уведомил председателя на КЗД за определения председател на състава и докладчика по преписката, предложен е и

подпомагащ експерт.

По преписката е получено становище от министерството на образованието и науката от 21.12.2022г., в което се посочва, че са установени несъответствия между заявеното от ВСУ и регистъра на всички действащи, прекъснали и завършили студенти, които се изясняват. Не е изпълнено изискването на Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалност „право“ за продължителност на обучението от мин.10 семестъра и с мин. хорариум от 3500уч.часа. В периода 2018-2021г. ЗС е учила 3 учебни години или 6 семестъра. ВСУ е признал дисциплини от предходно образование в противоречие с чл.44а, ал.2 и чл.44б, ал.1 от ЗВО – от различна специалност и от различна образователно-квалификационна степен. Към становището са приложени: искане от ЗС до МОН за издаване на стикер за валидиране на дипломата му от 23.05.2022г.; отговор от МОН в посочения по-горе смисъл от 24.06.2022г.; разпечатка от Регистъра на всички действащи, прекъснали и завършили студенти; писмо от 09.12.2021г. от ректора на ВСУ до МОН за издаване на стикери на 20 завършили студенти по списък; заповед № 254 от 07.03.2019г. на ректора на ВСУ за преместване на 76 студенти от I курс по специалност „Право“ в IV курс, VIII семестър от същата специалност, считано от летния семестър на учебната 2018/2019г.; справка – индивидуален план на ЗС за приравняване към учебен план на специалност „Право“ от диплома за завършено висше образование по специалност „ППООР“.

С Доклад заключение от 23.03.2023г., докладчикът по преписката е предложил насрочване на открито заседание за разглеждане на преписката и призоваване на страните. С Уведомление за призоваване, страните са призовани за заседание. В заседанието на 18.10.2023г. са приети доказателствата, преписката е намерена за изяснена от фактическа и правна страна, дадена е възможност за заключителни становища на страните и преписката е обявена за решаване.

На 02.01.2024г. е постановено процесното решение, в което е прието, че чрез неиздаване от МОН на холограмен стикер на дипломата на ЗС, последната е била третирана по-неблагоприятно в сравнение с други студенти, намиращи се в сравнимо сходно положение поради наличие на защитен законов признак. За такива са приети студенти от същата специалност, обучавани в идентична форма и при същия учебен план, които са получили холограмен стикер. За разлика от тях ЗС не е получила такъв, което е прието за неравно третиране по признак „образование“, тъй като е довело до невъзможност за професионална реализация по специалността в периода от предоставяне на холограмен стикер за дипломите на лицата за сравнение до предоставянето на такъв за дипломата на ЗС. Прието е още, че не са налице данни за дискриминация по признак „лично положение“. Отчетено е, че правоотношението по поставяне на стикер е между съответното висше училище и МОН, но е прието за неприемливо студент, изпълнил всички изискуеми от него условия да търпи последиците от непредвидимост в третирането му спрямо лица в аналогично положение. По горните съображения жалбата е приета за основателна в частта за оплакването за дискриминация по признак „образование“. Решението е съобщено на жалбоподателя на 09.01.2024г., видно от известие на л.102 гръб, а жалбата срещу него е подадена на 23.01.2024г. С решение № 78 от 26.02.2024г. на КЗД е поправена очевидна фактическа грешка в диспозитива относно името на ЗС.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна: Оспорва се подлежащ на обжалване административен акт, от негов адресат, за който е

налице пряк и непосредствен интерес от обжалването. Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С оглед разпоредбите на чл. 40, чл. 48, чл. 64, ал. 1 ЗЗД решението е взето от компетентен орган. Постановеното решение съдържа всички реквизити посочени в чл. 66 ЗЗД и е спазена установената от закона писмена форма. При издаването на процесния акт съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяна на решението само на това основание. Правилата, по които се провежда производството пред КЗД са регламентирани в глава IV, раздел I от ЗЗД. В случая производството е започнало по писмена жалба на засегнато лице. Не е изтекъл срокът по чл. 52, ал. 1 ЗЗД. Не са налице и пречките по чл. 52, ал. 2 и ал. 3 ЗЗД. След образуване на производството е определен заседателния състав. Последният е определил председател и докладчик. Проведено е проучване, дадена е възможност на страните да се запознаят със събраните материали. Изготвено е заключение от докладчика по преписката и е насрочено открито заседание, за което са призовани всички страни. Страните са приканени да сключат споразумение, като така е спазено изискването на чл. 62, ал. 1 ЗЗД. Тъй като страните не са постигнали споразумение, производството по спора е продължило. След изясняването му от фактическа и правна страна, председателят на състава е закрил заседанието, след което е постановено решение № 3 от 02.01.2024г.

Съдът констатира обаче, че е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.4 АПК – противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. съдържа забрана на всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените дискриминационни признаци. Съгласно чл.4, ал.2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легалната дефиниция на понятието „неблагоприятно третиране“ се съдържа в §1, т.7 във връзка с т.8 от ДР във връзка с чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр., това е „всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица“.

Съгласно разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр. в производство за защита от дискриминация на първо място жалбоподателят следва да представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, т.е. че е по-неблагоприятно третиран (поставен) в сравнение с други лица, че е носител на белег, свързан с признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., който го отличава от посочените за сравнение лица, както и че е налице връзка между неблагоприятното третиране и защитния белег. При това условие ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. Това означава, че МОН следва да обори въведената презумпция, вкл. да докаже, че неравното третиране е обективно оправдано, тъй като са налице законни цели, които се преследват и конкретната мярка е в състояние да ги постигне като не надхвърля необходимото за това. В производството по установяване на дискриминация, е необходимо лицето, което твърди, че е дискриминирано да докаже наличието на факти, които дават основание да се направи обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради защитен

признак. Т.е. необходимо е да съществуват доказателства, които са достатъчна индиция, че между съпоставимите лица, които са и които не са носители на защитения признак, е налице неравенство, за да може да се презюмира, че именно защитения признак е причината за неравенството. Накратко компонентите на фактическия състав на пряката дискриминация са: 1) по - неблагоприятно третиране на лицето, което включва наличието на сравнител; 2) наличие на белег по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.; 3) причинно – следствена връзка между защитния белег и неравното третиране; 4) липса на законни цели, които оправдават неравното третиране.

В случая Комисията е направила констатация за наличието на пряка дискриминация посредством неиздаването на холограмен стикер за диплома за завършено висше образование по специалността „Право“. Съгласно чл.9, ал.3, т.5 от ЗВО Министерският съвет определя държавните изисквания относно придобиването на висше образование в различните образователно – квалификационни степени и специалностите от регулираните професии (сред които е и специалността „Право“). В чл.7, ал.1 ЗВО е посочено, че дипломите за завършена образователно-квалификационна степен на висшето образование се издават от съответното висше училище. Те се признават от държавата, при условие че обучението е проведено в съответствие със ЗВО и с държавните изисквания (чл.7, ал. 3 ЗВО). На основание чл.9, ал.3, т.11 във връзка с чл.7 ЗВО с Постановление № 215 на Министерският съвет от 12.08.2004 г. е приета Наредба за държавните изисквания към съдържанието на основните документи, издавани от висшите училища (НДИСОДИВУ). В чл.4, ал.8 НДИСОДИВУ (в приложимата редакция, преди отм. в ДВ. бр.97/06.12.2022г.) е уговорено, че поставянето на холограмен стикер върху диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висше образование е задължително условие за признаването му от държавата. В чл.4а от Наредбата е описана и процедурата за предоставяне на холограмен стикер. Преди издаването на диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висше образование, висшето училище чрез регистрите по чл.10, ал.2, т.3, б. „в“ и „г“ ЗВО представя в Министерството на образованието и науката данни за завършилите студенти, както и доказателства, че студентите успешно са завършили обучението си по специалността от съответната образователно - квалификационна степен в съответствие с изискванията на ЗВО и с държавните изисквания. Министерството на образованието и науката извършва проверка за съответствието на предоставените му данни в двата регистъра, както и за съответствие на проведеното обучение със ЗВО и с държавните изисквания. При констатиране на несъответствия, МОН автоматизирано уведомява висшето училище, което в 15-дневен срок следва да предостави обяснения за причината за несъответствията, както и да ангажира убедителни писмени доказателства, че обучението е проведено в съответствие с изискванията на ЗВО и с държавните изисквания. Холограмният стикер се предава на висшето училище в срок до един месец от представянето на всички необходими данни и доказателства на МОН.

Страните не спорят по основните факти, които се установяват и от представените в административната преписка писмени доказателства. Спорът се свежда до това представлява ли пряка дискриминация неиздаването на холограмен стикер от МОН на дипломата на студента. В съдебната практика съществуват различни становища относно природата на процедурата по предоставяне на холограмни стикери на висшите училища от страна на МОН.

В някои решения на ВАС е застъпено разбирането, че отказът от предоставяне на холограмен стикер е административен акт, който се издава като резултат от развилото се производство между МОН и висшето училище по повод производството, иницирано със заявление на студента за издаване на диплома за висше образование. (Решение № 5582/18.05.2015г. по адм. дело № 11369/2014 г., VII отд. на ВАС, с което е потвърдено Решение № 4164/23.06.2014г. по адм. дело № 2304/2014г. на АССГ, 40 състав; Определение № 9893/07.11.2022г. по адм. дело № 10216/2022г., V отд. на ВАС). В посочената съдебна практика се приема, че студентът не е страна в производството по издаване на холограмен стикер и няма право на собствено основание да иска издаване на холограмен стикер, а може само да иницира производството по издаване на диплома пред висшето училище. Диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висше образование се издава от висшето училище, след като са изпълнени всички задължения по учебния план на съответната специалност (Определение № 9845/03.11.2022г. по адм. дело № 10145/2022г., V отд. на ВАС). Други състави на съда застъпват разбирането, че това производство представлява „необвързващо съгласуване на друг орган (мнение) по см. на приложимата обща норма на чл.53, ал.1 АПК, обективизирано в холограмния стикер, като материален носител. Това означава, че на основание правилото на чл.53, ал.4 АПК, съответното висше учебно заведение независимо от разпоредбата на чл.4, ал.8 от Наредбата (визираща, че диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висше образование без холограмен стикер не се признава от държавата), може да упражни правомощието си по чл. 7, ал. 1 ЗВО и да приключи процедурата, при действието на разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ЗВО, според която дипломите се признават от държавата, когато обучението е проведено в съответствие с този закон и с държавните изисквания“ (Определение № 10615/22.11.2022 г. по адм. дело № 9714/2022 г., V отд. на ВАС).

Независимо кое от становищата ще се възприеме, безспорно е, че студентът не е оправомощен да подаде заявление за издаване на холограмен стикер от МОН, нито да го получи в случай, че са налице предпоставките за издаването му. Както беше изяснено по – горе, холограмният стикер има за цел да гарантира осъществяването на контрол от страна на МОН относно съответствието на обучението с държавните изисквания. Проверката обхваща 1) съответствие на данните за студента в регистрите: имената, ЕГН, гражданство; наименование на основното звено или филиала, организирани обучението; факултетен номер; единен академичен номер; образователно-квалификационна степен; специалност, професионално направление и професионална квалификация; втора специалност; форма на обучението; други данни, отразяващи спецификата и резултатите от проведеното обучение, както и 2) съответствие на проведеното обучение със ЗВО и с държавните изисквания. Контролът се извършва чрез регистрите по чл. 10, ал. 2, т. 3, букви "в." и "г." от ЗВО - регистър на всички действащи, прекъснали и завършили студенти и докторанти, по степени на обучение и по професионални направления; както и регистър на издадените удостоверения за целите на издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") на граждани на трети страни, приети за обучение в български висши училища и

научни организации. Т.е. обект на проверка е именно проведеното от страна на висшето училище обучение, гаранция за което е издаването на холограмен стикер. Цел на това производство е осъществяването на контрол върху съответствието на проведеното обучение със ЗВО и с държавните изисквания, както и на някои данни за студента. Част от проверката са обстоятелства, които нямат никакво отношение към студента, например дали висшето училище е акредитирано да провежда обучение по съответната специалност, професионално направление или специалност от регулираните професии – чл. 80, ал.1 във вр. с чл.7, ал.3 ЗВО. Не би могло да се приеме, че едно лице е третирано по - неблагоприятно чрез действия/бездействия в рамките на производство, по което това лице не е страна и което има за цел проверка на осъщественото от съответното висше училище обучение. Правоотношението възниква между МОН и висшето училище, а не между МОН и студентът, който е завършил обучението си. Не всяко „бездействие“ по см. на § 1, т.7 от ДР на ЗЗДискр. може да бъде квалифицирано като акт на дискриминация. Липсват данни за съзнателно упражнявано поведение от длъжностни лица на МОН спрямо ЗС. Тълкуването и прилагането на разпоредбата на чл.6, ал.1 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“, свързани с продължителността на обучението в семестри, не води автоматично до извод, че МОН е демонстрирало преднамерено поведение, което да може да се определи като по-малко благоприятно третиране на ЗС, единствено и само поради това, че той е носител на защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Процедурата по издаването на холограмен стикер на дипломата за висше образование от ВСУ е била обусловена от извършване на проверки за съответствие и изясняване на обстоятелствата по повод приключване на неговото обучение. Различията в тълкуването на относимата нормативна регламентация от страна на МОН и студента досежно продължителността на обучението не предопределят извършен пряк дискриминационен подход към ЗС. Дори да се приеме, че разбирането на МОН, че обучението не е протекло при спазване на единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право, е незаконосъобразно, това не означава непременно /нито пряко, нито косвено/, че спрямо ЗС е извършен акт на дискриминация по признак „образование“. Тук е мястото да се посочи, че за да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице спрямо друго е необходимо да се установи обективен противоположен резултат за това лице и то именно заради наличен негов защитен признак. Ответникът не е изложил мотиви, дали според него се касае за незаконосъобразно извършено от МОН фактическо бездействие, но дори и да е налице такава хипотеза, това не означава, че всеки един административен акт /в широк смисъл/, след като не се основава на закона е дискриминационен за неговия адресат. На следващо място не е налице сравнител – друго лице или лица в сходно положение на това на ЗС, които са третирани различно. Видно от заповед № 254 от 07.03.2019г. на ректора на ВСУ от I курс в IV курс са преместени 76 студенти. От тях само за 7 (вкл. и ЗС) е подадена заявка за издаване на холограмен стикер с вх. № 0432-92 от 09.12.2021г. По преписката липсват каквито и да било доказателства, че останалите 6 лица е издаден холограмен

стикер, а именно те са в сходно положение на това, в което се намира ЗС. Останалите 13 лица от заявката не са в такова положение и не са годни сравнители, тъй като не всички са преместени, не всички са преместени от същата специалност и т.н. Непосочването на имена на лицата в сходно положение, които са третирани по-благоприятно от ЗС, води до необоснованост на извода на КЗД за осъществена пряка дискриминация от страна на МОН по отношение на Д. Д., извършена, чрез неиздаване на холограмен стикер. Тази празнота в мотивите прави невъзможно и определяне на началния момент на периода на приетата от КЗД дискриминация, тъй като според процесното решение същият започва от предоставянето на ВСУ на холограмни стикери за дипломите на лицата за сравнение, фигуриращи в кориците на преписката, за които са били изпълнени идентични условия при обучението им, за което от страна на ВУЗ-а е подадена идентична информация до МОН. При липса на идентификация на лицата за сравнение и липса на мотиви защо същите са приети за такива (не е посочено в какво се състои идентичността на условията за обучението им), както и при липса на информация за датата на предоставянето на холограмни стикери за дипломите на тези лица, не е възможно да се определи и началния момент на приетата от КЗД за осъществена пряка дискриминация.

Независимо от това, както беше посочено, за да е съставомерно деянието, е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на правната норма на чл. 4, ал.1 и ал.2 ЗЗДискр. В този смисъл следва да се установи не само по-неблагоприятно третиране на лицето, но и да се докаже, че то е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл.4, ал.1 ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, което при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Съдът намира, че липсват доказателства Д. Д. целенасочено да е бил по-неблагоприятно третиран в сравнение с други студенти, на които е издаден холограмен стикер, който подход да е пряко и непосредствено обвързан от защитен признак „образование“. Формира се извод, че КЗД неправилно е приела, че по отношение на ЗС е осъществена пряка дискриминация по негов защитен признак „образование“. Липсата на неравно третиране прави необосновано и даденото предписание за недопускане на подобни дискриминационни действия в бъдеще.

Съгласно чл.146, т.5 АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл.2 ЗЗДискр. целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закона; равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот; ефективна защита срещу дискриминацията. Ефективната защита срещу дискриминация се осъществява само в случаите, в която КЗД е установила безпротиворечиво наличието на дискриминация по защитените признаци. В този смисъл атакуваното решение е издадено в нарушение и на основните принципи, установени посредством целта на закона в чл.2 ЗЗДискр. В заключение, съдът приема, че РЕШЕНИЕ № 3 от 02.01.2024г. на Комисията, е незаконосъобразен административен акт - издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на

процедурните правила, но в несъответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде уважена, а обжалваното решение - отменено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 41-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 3 от 02.01.2024г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта по т. I и т. III, постановено по преписка № 237/2022г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: